

[Finansministeren.]

staa hen. Jeg forudsætter, at det ærede Medlem Hr. N. Neergaard har Ret i, at vi gaar daarlige Tider i Møde. Saa gælder det om at træffe Beskyttelsesforanstaltninger for de Dele af Befolkningen, der kommer til at lide under de daarlige Tider, og med denne Motivering foreslaar det ærede Medlem altsaa, at man letter Skatterne for de største Formueejere. Det er det, der uvilkaarligt melder sig for det ærede Medlem, naar Tanken om daarlige Tider vælder ind over ham. Hvad kan Mennesker ikke komme til at lide under daarlige Tider, hvilke frygtelige Forhold kan der ikke vælde ind over den danske Befolkning? Det gælder om at finde paa noget, som kan dække de Mennesker, der kommer til at lide under de store Tab, og saa foreslaar man en saadan kraftig Nedsættelse af Formueskatten. Jeg synes næsten, at der i saadanne Betragtninger er en Foragt overfor den Befolkning, som virkelig har Interesse i Spørgsmaalet gode og daarlige Tider. Det vilde være naturligere, synes jeg, om man, naar man taler om, at det gaar imod daarlige Tider, kom til at tænke paa dem, der virkelig kommer til at lide under de daarlige Tider, dem, hvis Erhverv gaar til Grunde, som bliver arbejdsløse, de Dele af vor Befolkning, hvis Økonomi er svag. Det er dem, de daarlige Tider rammer, det er de Mennesker, som hører til i disse Befolkningslag, der kommer til at lide derunder. Men dem tænker det ærede Medlem Hr. N. Neergaard ikke paa, de falder ikke i hans Sind, naar han tænker paa de Ulykker, der kommer over vort Lands Befolkning med de daarlige Tider. Nej, dem, det ærede Medlem Hr. N. Neergaard tænker paa, er de store Formueejere, det er Godsejerne, det er Rentenyderne, som har Fordel af denne Skattelettelse, dem, som har 4—5—6 pCt.'s Indtægt af deres store Formue, men som synes, at det er for lidt, og som ikke ønsker at betale nogen synderlig Skat af deres Formue. Det er dem, det ærede Medlem og hans Tilhængere tænker paa som dem, der kommer til at lide under de daarlige Tider. Jeg tror, det er en saa fuldkommen forkert Betragtning, at den ikke er i Stand til at vinde Tilslutning i ret store Dele af den danske Befolkning, og jeg tror derfor, at de Partier, der i Øjeblikket foreslaar at ophæve disse Bestemmelser, som efterhaanden virker saa uretfærdigt som nogen Skattebestemmelse, der har været vedtaget i Danmark, har Tilslutning i langt den største Del af den danske Befolkning.

C. O. Pedersen: Den højtærede Finansminister gjorde en Bemærkning til det ærede Medlem Hr. N. Neergaard om, at han ikke vilde lade gælde, hvad det ærede Medlem havde fremført om Socialdemokrater i andre Lande. Dette Mellemværende mellem den tidligere og den nuværende Finansminister skal jeg naturligvis ikke blande mig i, men jeg finder Anledning til i den højest ejendommelige Situation, hvori vi staar i Dag, at spørge: Findes der egentlig andre Steder i Europa en Finansminister, som har præsenteret noget tilsvarende til det, Finansministeren har præsenteret her i Dag? Mig bekendt ikke. Jeg har set mange Finansministre i disse Aar kæmpe med deres Parlater for at opnaa Laan, naar de trængte til det, jeg har set mange Finansministre kæmpe med deres Parlater for at faa Skatter, naar de trængte til det, men jeg har ikke set ret mange Tilfælde, hvor en Finansminister er kommet til sit Parlament for at faa Skatter, som han ingen Brug havde for. Og det er jo Kendsgerningen, at Finansministeren og Regeringspartierne kommer her i Dag til den danske Rigsdag og med Begrundelser, der ligger to Aar tilbage i Tiden, anmoder om 8 Mill. Kr., som der ingen som helst Anvendelse er for i Finansloven — der er jo Balance i Tingene. Jeg gad egentlig vide, om Finansministeren kan eftervise et eneste Sted, hvor ikke de paa-gældende Finansministre har faaet de største Vanskeligheder med deres egne, naar de kom med et saadant Forslag.

Maa jeg, inden jeg gaar videre med de Enkeltheder, jeg kunde have Lyst til at komme ind paa ved denne Lejlighed — det skal ikke blive mange —, sige til den højtærede Finansminister og mulige Efterfølgere af ham i denne Sal, at det burde aldrig være saaledes her i den danske Rigsdag, at der bevilgedes nogen Finansminister en Øre mere end det, som den strengeste Nødvendighed byder, ikke en Øre. Det burde være Grundsætningen i ethvert Parlament, at der drages saa lidt som muligt ud af Skatteydernes Lommer til offentlige Formaal.

Alligevel beklager jeg, at vi i Dag staar med tomme Hænder. Jeg havde gerne set, at denne Lov var blevet ændret, men naar den ikke er ændret, skyldes det jo, saaledes som den socialdemokratiske Ordfører forleden Dag sagde, at de Herrer vilde have Betaling, kontant Betaling, for at forandre denne Lov. Jeg har jo ikke lagt Skjul paa, at jeg i sin Tid var Modstander af, at den blev gennemført, og hvis den højtærede Minister i Dag stod i en saadan Stilling, at han kom til Rigsdagen og sagde: Jeg